

Економічна ситуація в УРСР

- 1. Які зміни в розвитку промисловості України відбувалися в 1953—1964 рр.? 2. Назвіть нові промислові підприємства, що були збудовані в республіці в цей період. 3. Як розвивалося сільське господарство тогочасної України? 4. Спираючись на курс екології, згадайте, що ви знаєте про місце природи в житті суспільства та особливості основних етапів взаємодії суспільства і природи.

1. Перші рішення нових керівників країни з економічних питань. Керівництво, що прийшло до влади в країні після відставки М. Хрущова, майже одразу почало відмовлятися від деяких його нововведень. На початку листопада 1964 р. Президія Верховної Ради УРСР визнала такими, що втратили чинність, укази, які обмежували розвиток особистих підсобних господарств. Було скасовано низку документів, ухвалених у 1959—1963 рр., а саме: заборона утримувати худобу в особистій власності громадян, які проживають у містах і робітничих селищах; норми утримання худоби в особистій власності громадян-неколгоспників; підвищене оподаткування власників худоби, які «не займалися суспільно корисною працею»; підвищені податки із громадян, що утримували худобу «з метою особистого збагачення». Земельні органи республіки повернули населенню більшу частину землі, відібраної в роки хрущовських перетворень.

У 1968 р. в Україні присадибні ділянки мали 5,2 млн сімей колгоспників, 1,8 млн сімей робітників і службовців, що жили в сільській місцевості, та 2 млн сімей робітників і службовців у містах і селищах міського типу. Незважаючи на відсутність техніки, населення вирощувало на цих ділянках (загалом вони становили 7,7 % від усіх орних площ) чверть загального обсягу споживаних у республіці овочів, фруктів, понад половину картоплі. Ці дані свідчать про низьку ефективність колгоспного ладу.

Скасовані вищим партійно-радянським керівництвом заборони щодо присадибних господарств засвідчували розуміння того, що вони знімають гостроту проблеми забезпечення продукцією тваринництва міських жителів, а селянам дають можливість мати підробіток. Однак цей прагматизм був непослідовним. Майже одночасно з наведеними заходами з'явився указ, згідно з яким громадянам, що не були колгоспниками, забороняли мати на одну сім'ю більше однієї корови, однієї свині та 20 бджолиних вуликів. Це засвідчувало незмінний характер заідеологізованості рішень керівників, які вважали пріоритетною державну власність і вбачали небезпеку в «особистому збагаченні» селян, що нібито могло загальмувати соціалізм.

2. Економічна реформа в промисловості. У вересні 1965 р. відбувся пленум ЦК КПРС, на якому визначили заходи з реформування економіки. За його рішеннями ліквідували раднаргоспи й повернулися до галузевої системи управління промисловістю через союзні та союзно-республіканські міністерства. У результаті цього в Україні відновили діяльність 22 союзно-республіканські й сім республіканських міністерств. Переважна частка промислового потенціалу республіки знову повернулася в підпорядкування центральних відомств. Завдяки цьому залежність республіки від центру посилилася й зміцніла система командно-адміністративного управління економікою, притаманна радянській моделі.

З'явилися також нові принципи реформування методів планування й економічного стимулювання, які мали сприяти формуванню госпрозрахункових відносин на підприємствах і створенню ефективної системи стимулювання.

На початку жовтня 1965 р. оприлюднили дві урядові постанови, розроблені на основі рекомендацій групи економістів, очолюваної харківським професором Овсієм Ліbermanом, про державне виробниче підприємство та поліпшення планування й стимулювання виробництва. За цими рекомендаціями обсяг прав підприємств у веденні господарської діяльності істотно збільшувався, а кількість обов'язкових показників зменшувалася. Основним плановим показником замість валової продукції ставав обсяг реалізованої продукції. Продукція не зараховувалася як вироблена, якщо її не вдалося реалізувати. Через це підприємства мусили скорочувати обсяг випуску продукції, що не мала попиту.

Частина доходу підприємств залишалася в їхньому розпорядженні. Із нього формувалися три фонди: розвитку виробництва, матеріального заохочення і соціально-культурних заходів, житлового будівництва. Обсяг фондів регламентувався, щоб перешкодити, з одного боку, спробам міністерств вилучати більше доходів, ніж треба, а з іншого — намаганням директорів підприємств будь-якими шляхами досягати збільшення прибутків.

Запровадження економічної реформи відбувалося поступово. У 1966 р. на нові методи господарювання перейшли перші 100 підприємств республіки. У 1970 р. реформа охопила 8,2 тис. українських підприємств, що становило понад 80 % від загальної кількості.

Економічна реформа 1965 р. загалом позитивно вплинула на розвиток промисловості як республіки, так і СРСР загалом. Восьма п'ятирічка (1966—1970 рр.) стала найуспішнішою з усіх радянських п'ятирічок. Обсяг промислового виробництва в Україні збільшився на 50 %. При цьому дві третини приросту промислової продукції було отримано за рахунок зростання продуктивності праці. Національний прибуток збільшився на 38 %.

Однак економіка залишалася командно-адміністративною, і керувало нею чиновництво. Розширення прав підприємств не супроводжувалося звуженням прав міністерств і комітетів — Держплану, Держпостачу, Держкомцін тощо. Запроваджений на підприємствах госпрозрахунок, тобто встановлення відповідності між витратами на виробництво та отриманими економічними результатами, став лише бюрократичним замінником ринкової економіки.

Харківський турбінний завод. 1970-ті рр.

Завдяки зусиллям Голови Ради Міністрів СРСР Олексія Косигіна економічну реформу (її також називали «косигінською реформою») поширили на всю промисловість. Однак Л. Брежнєв ставився до неї з відвертою байдужістю. Керівники багатьох міністерств і

комітетів, не бажаючи втратити свій вплив на підприємства, користувалися цим і фактично саботували реформу. В умовах радянської планової економіки, коли показники на наступний господарський рік встановлювалися від досягнутих в економіці за поточний рік, склалася парадоксальна ситуація. Міністерства, ігноруючи положення про державне виробниче підприємство, поступово повернулися до директивного планування. Унаслідок цього чим краще працювало підприємство, тим гірші умови чекали на нього наступного року, оскільки міністерства визначали більш жорсткі нормативи створення фондів стимулювання. У діяльність підприємств активно втручалися також партійні органи всіх рівнів. При цьому жодної господарської відповідальності за свої рішення вони не несли.

Наприкінці 1960-х рр. партійно-радянське керівництво, що прагнуло працювати по-старому, наказуючи, вимагаючи і диктуючи стримане ставлення до економічної реформи, перейшло до її рішучого заперечення. Поштовхом до цього стали події 1968 р. у Чехословаччині, де намагалися перейти від радянської моделі розвитку до «соціалізму з людським обличчям». Налякана цими подіями компартійна бюрократія почала відновлювати в економічній сфері централізоване директивне планування й адміністративно-командні методи управління.

3. Наростання кризових явищ у промисловості. Наприкінці 1960-х рр. економічна реформа фактично припинилася, натрапивши на опір командно-адміністративної системи управління господарством. У 1970 — на початку 1980-х рр. розвиток промисловості України відбувався переважно екстенсивним шляхом за рахунок залучення додаткової кількості сировини й робочої сили, створення нових потужностей за старими зразками. Інтенсивному шляху розвитку перешкоджало несприйняття радянською промисловістю науково-технічного прогресу. Новітню техніку часто доводилося впроваджувати примусово. Через відсутність конкуренції виробництво оновлювалося мало. Оскільки можливості залучення додаткової робочої сили і сировини до виробничого процесу поступово вичерпувалися, темпи розвитку промисловості знижувалися.

Починаючи з 1970-х рр. у СРСР пріоритетний розвиток поступово надавали східним регіонам країни. Це обумовило зменшення обсягів загальносоюзних капіталовкладень у промисловість України і відповідне зниження темпів її промислового зростання. Виняток становила електроенергетика, зокрема атомна, де будувалися нові потужності, зорієнтовані на задоволення потреб країн «соціалістичного табору». При цьому атомні електростанції зводили без належного наукового обґрунтування в густонаселених регіонах. Так, у межиріччі Дніпра, Десни та Прип'яті поряд із Києвом спорудили Чорнобильську атомну електростанцію. Загалом у республіці було збудовано 40 % усіх атомних енергоблоків країни. Протягом 1970—1985 рр. обсяги виробництва електроенергії в Україні збільшилися зі 137,6 до 272,0 млрд кВт • год.

Видобуток залізної руди в Україні протягом 1970—1985 рр. зріс зі 111 до 120 млн т, прокат чорних металів — із 32,7 до 37,7 млн т. Поступово зменшувався видобуток вугілля на Донбасі та зростала його собівартість. Якщо в період дев'ятої п'ятирічки тут щороку видобували до 200 млн т вугілля, то в одинадцятій — менш ніж 180 млн т. На продуктивності підприємств позначалося й те, що легкі для видобутку шари вичерпалися, а технічна оснащеність шахт залишалася недостатньою. У цих умовах праця шахтарів ставала більш небезпечною.

Динаміка приросту основних показників економічного розвитку УРСР у період восьмої—одинадцятій п'ятирічок (у %)

Показник	П'ятирічка			
	восьма (1966—1970 рр.)	дев'ята (1971—1975 рр.)	десята (1976—1980 рр.)	одинадцята (1981—1985 рр.)
Валовий суспільний продукт	6,7	5,6	3,4	3,5
Національний дохід	6,7	4,6	3,4	3,7
Капіталовкладення	6,8	6,4	2,1	3,1
Продуктивність праці	6,1	4,1	3,0	3,8
Промислова продукція	8,4	7,2	3,9	3,5
Сільськогосподарська продукція	3,2	3,0	1,6	0,5

Проаналізуйте в парах наведені дані. Який висновок ви можете зробити про процеси, що відбувалися в економіці України в цей період?

На ефективність виробництва негативно впливала застарілість основних промислово-виробничих фондів. Середній термін експлуатації обладнання в провідних галузях промисловості збільшувався й досяг 28 років. Так, на 1985 р. 43,5 % основних виробничих фондів на промислових підприємствах Львівщини вимагали заміни.

Помітно зроста матеріаломісткість виробництва. Періодичні кампанії та окремі заходи не могли зупинити поглинання ресурсів промисловістю республіки, зорієнтованою на екстенсивний розвиток. При цьому норми витрат часто завищувалися (на деяких підприємствах завищення досягало 40 % проти фактичних потреб).

Із року в рік знижувалася якість продукції. За офіційними даними, в електротехнічній, автомобільній галузях та на підприємствах, що випускали обладнання для харчової і легкої промисловості, продукція низької якості становила 15—20 %.

Загалом показники розвитку промисловості України за 1966—1985 рр., як і економічного розвитку СРСР, постійно погіршувалися. Вона наближалася до кризового стану.

Промисловість України, як і вся її економіка загалом, продовжувала працювати сама на себе, а не на людину. Зростання національного доходу неістотно впливало на рівень життя населення республіки, оскільки перш за все відбувалося нарощення засобів виробництва. Частка промисловості групи «А» в загальному обсязі валової продукції промисловості України в 1970—1985 рр. становила 71—72 %, а групи «Б» — 28—29 %. При цьому в провідних країнах світу частка галузей, що виробляли товари народного споживання, у загальному обсязі валової продукції сягала 50—60 %.

За доби «застою» в промисловості України також були здобутки й досягнення. У республіці розпочалося виробництво нових літаків, морських суден, тепловозів,

тракторів, буряко- та кукурудзозбиральних комбайнів, які загалом відповідали тогочасним зарубіжним аналогам.

У машинобудуванні республіки в цей період запроваджувалися автоматичні й потокові лінії. Так, станом на 1975 р. на 100 підприємствах і в 6 тис. цехів та дільниць стали до ладу механізовані потокові та автоматизовані лінії виробництва. На Харківському турбінному заводі було розпочато виробництво турбін потужністю 500 тис. кВт. На Дніпропетровському металургійному заводі запрацював створений українськими конструкторами прокатний стан для виробництва вагонних осей, що був у 4 рази продуктивніший та у 2 рази легший за зарубіжні аналоги.

Помітних успіхів було досягнуто в нафто- та газовидобутку. У 1975 р. в республіці розпочалася промислова експлуатація 26 нових нафтових і газових родовищ. Почали діяти нові потужні тепло- та гідроелектростанції — Запорізька, Вуглегірська. Криворізька, Придніпровська, Зміївська, Бурштинська тощо. У 1980 р. дали струм два останні агрегати Дніпрогесу-2 у Запоріжжі.

В Україні в цей час утворилася нова галузь промисловості — мікробіологічна.

4. Сільське господарство. Притаманний радянській моделі розвитку колгоспно-радгоспний лад у сільському господарстві негативно вплинув на його розвиток. Численні складні проблеми, що виникали в сільськогосподарській галузі за доби «застою», унаочнювали один із проявів системного характеру кризи.

Загалом сільське господарство задовольняло потреби республіки й за багатьма показниками давало вагому частку в загальносоюзному виробництві продовольчої продукції. В Україні в цей період вироблялося 60 % союзного обсягу цукру, 44 % соняшнику, 36 % плодів і ягід, 30 % овочів, 23 % м'яса, 24 % птиці, 26 % тваринного масла, 20 % сиру тощо. Однак сільське господарство залишалося найбільш слабкою і занедбаною ланкою економічного життя республіки. При цьому на його розвиток виділяли значні кошти. У дев'ятій п'ятирічці вони становили 24,6, десятій — 29,2, одинадцятій — 31,1 млрд руб. Споживання електроенергії в галузі в одинадцятій п'ятирічці порівняно з восьмою збільшилося в 3,6 разу, мінеральних добрив — у 2,6 разу. Постійно зростала кількість сільськогосподарської техніки в колгоспах і радгоспах. Загалом у цей період вона збільшилася в 1,5 разу.

Збільшення обсягів капіталовкладень, технічне переоснащення й нарощування основних фондів не змінювали на краще становище на селі. Темпи приросту продукції сільського господарства постійно знижувалися. Ні дотації колгоспам і радгоспам, ні списування їхніх боргів, ні пільгові ціни на споживання електроенергії не могли змінити ситуацію. Віддача кожного рубля, використаного в сільському господарстві України, в одинадцятій п'ятирічці порівняно з восьмою зменшилася майже на 60 %. Колгоспи і радгоспи, незважаючи на те, що держава витрачала на них усе більше коштів, не могли бути прибутковими. Це свідчило про неефективність позбавленої реального господаря системи колгоспного виробництва, яку комуністичні ідеологи визнавати не бажали.

Стрімке наростання негативних тенденцій примусило КПРС у травні 1982 р. схвалити Продовольчу програму СРСР 1982—1990 рр. Вона була представлена суспільству як така, що забезпечить суттєве зростання виробництва сільськогосподарської продукції. Проте фактично Продовольча програма залишилася невиконаною. Так, якщо на одинадцяті п'ятирічку планувалося кожного року збирати в республіці 51—52 млн т зерна і 57 млн т цукрового буряку, то за фактом щороку збирали 39,3 млн т зерна і

53,9 млн т цукрового буряку. Не було виконано також заплановані завдання за іншими показниками.

Визначальними напрямками розвитку сільського господарства України оголосили його електрифікацію, хімізацію, меліорацію та механізацію. Ці заходи також не могли покращити ситуацію, а навпаки, часто погіршували її. Найродючіша у світі смуга придніпровських чорноземів була перетворена на дно штучних морів. Меліоровані ґрунти засолонювалися або заболочувалися. Насичені хімікатами сільськогосподарські продукти ставали небезпечними для здоров'я. Не маючи можливості досягти зростання продуктивності колгоспно-радгоспних господарств, влада орієнтувалася на екстенсивний шлях розвитку сільського господарства. У республіці в період «застою» постійно зростали посівні площі.

Ступінь розораності сільськогосподарських угідь досяг в Україні 80 % проти 25 % у США. Це спричиняло активізацію ерозійних процесів, від яких у республіці щороку втрачали 0,5 млрд га родючих ґрунтів. Відомі на весь світ українські чорноземи опинилися в цей час у жахливому стані. Було очевидним, що жодна програма не здатна вивести з кризового стану сільське господарство України без змін у формах господарювання й ліквідації колгоспно-радгоспної системи.

Висновки. У період «застою» в економіці України поступово наростали кризові явища. Адміністративно-командна модель економіки все більше виявляла нездатність забезпечувати матеріальні потреби населення республіки навіть у тих обмежених розмірах, які встановлювала влада.

- Старі методи й принципи господарювання не могли забезпечити поступальний розвиток суспільства. Ставало зрозумілим, що без запровадження нових форм економічної діяльності, розвитку конкуренції та вільної ініціативи досягти змін на краще неможливо. До того ж загострювалася проблема відносин із союзним центром, що відверто ігнорував інтереси республік, перешкоджаючи їхньому розвитку.

Запитання і завдання

- 1. Які заборони щодо присадибних ділянок в УРСР були скасовані в 1959—1963 рр.? 2. Коли розпочалася економічна реформа в промисловості? 3. Яка п'ятирічка стала найуспішнішою серед усіх радянських п'ятирічок? 4. Яку частку від усіх атомних енергоблоків країни було збудовано в Україні? 5. Коли було прийнято Продовольчу програму? 6. Скільки зерна було зібрано в Україні щороку впродовж 1981 —1985 рр.?
- 7. Проаналізуйте перші рішення нового керівництва країни з економічних питань. 8. Охарактеризуйте здійснення економічної реформи в промисловості. 9. Визначте факти, які свідчать про наростання кризових явищ у промисловості. 10. Як відбувався розвиток сільського господарства республіки в цей період?
- 11. Продовжте складання таблиці «Україна в період загострення кризи радянської системи (середина 1960 — початок 1980-х рр.)» (с. 88). 12. Проведіть дискусію за проблемним питанням: «У чому полягає взаємозалежність суспільно-політичного та економічного життя УРСР у період загострення кризи радянської системи?».
- 13. Які заходи були необхідні для подолання кризових явищ в економіці УРСР? Обґрунтуйте свою позицію.